

enkelt Votum af dette Thing, om en saadan Skat skal ydes, og under disse Forhold kan jeg ikke see Andet end, at, da det Standpunkt, som dette Thing har indtaget, i det Væsentlige er blevet fastholdt, vilde man begaae en efter min Mening stor Feil, dersom man, fordi et enkelt Punkt i Systemet var noget anderledes, end man havde tænkt sig, og fordi der var fastslaaet een Skatteligning mere, end man først havde tænkt sig, paa Grund heraf vilde bringe hele Spørgsmaalet om Skatten skal ydes eller ikke, i Fare. Derfor er det, at jeg ikke kan Andet end paa det Bedste anbefale Thinget at vedtage Forslaget, saaledes som det her foreligger.

Lehmann: Det har allerede viist sig baade ved det ærede Medlems Foredrag, som først havde Ordet idag, og ligeledes, som det forekommer mig, ved det af den ærede Finantsminister nu holdte Foredrag, i hvilken Grad de to Lovforslag, hvoraf det ene i Dieblirket foreligger og det andet om ganske føie Tid vil komme til at foreligge til Behandling, ere indbyrdes sammenhørende. Det er i Virkeligheden aldeles umuligt at tale om det nu foreliggende Lovforslag uden med det Samme i større eller mindre Grad ogsaa at komme ind paa hiint andet Lovforslag. Jeg befinder mig altsaa her under det samme Nødvendighedens Tryk. Men jeg skal dog bemærke, at, hvad jeg om Sagen i dens Heelhed maatte have at sige, efter min Mening vilde finde sin naturligere og rigtigere Plads, naar vi imorgen eller iovermorgen — jeg veed ikke, naar det bliver — komme til at forhandle hiin anden Sag, som jo nu atter er kommen til Thinget fra det her nedsatte Udvalg, hvoraf jeg er Medlem, i hvilken Egenkab jeg altsaa har den Forpligtelse ogsaa at udtale min Mening, overladende det til Andre, hvorvidt de saa ville følge og tiltræde den eller ikke. Den ærede første Taler (Fischer) havde imidlertid fuldstændig Ret i, at det egentlig afgjørende Ord maa siges under nærværende Sag, men det maa dog, vel at mærke, først siges, naar denne Sag foreligger til 3die Behandling, og efterat hiin anden Sag har foreligget til endelig Afgjørelse, saaledes som den vil komme

til at gjøre det om et Par Dage. Jeg har allerede tidligere udtalt, at jeg ansaae det for fuldkomment urigtigt fra Landstingets Side at gaae ind paa Noget, der kunde føre til hiin anden Sags endelige Afgjørelse, udenat ogsaa den nærværende Sag forelaa her. Thi saavist som jeg erkjendte, at Omstændighederne krævede — jeg tør sige, at maaskee Nogen har følt det haardere end jeg — stor Resignation fra Landstingets Side ved Behandlingen af hiint andet Forslag, saavist sølte jeg dog, at det Allermindste, som vi kunde fordrø, naar vi i saa Henseende skulde bringe store Offre — Offre ikke saameget med Hensyn til den enkelte Sag, som med Hensyn til Forholdet mellem de tvende Thing og deres Stilling ligeoverfor Lovgivningen og Bevillingsmyndigheden — det var, at vi ialtsald maatte være visse paa, at disse Offre virkelig vilde føre til et Resultat. Jeg i det Mindste har derfor til alle Bedkommende erklæret, at jeg vilde gjøre mit Yderste, for at hiin anden Sag ikke blev endelig afgjort, førend ogsaa den nærværende Sag kom til at foreligge, saaledes at Afgjørelsen af begge disse to i Indhold og Tankegang sammenhørende Lovforslag virkelig laa i vor Haand, og saa at vi ikke udsatte os for, — man bliver jo efterhaanden tvungen til at være mistænksom —, at, naar vi engang havde bragt Offrene i hiin anden Sag, vi saa dog maaskee alligevel ikke opnaaede det, som vi vilde, nemlig virkelig at faae en Indkomstskat, denne fornødne Resource for Finanterne, hvilken vi, i det Mindste efter min fulde Overbeviisning, ikke kunne undvære, og som vi maae have paaregnet ved paa Finantsloven at votere Udgifter, til hvilke der ellers ikke havs Dækning. Jeg mener altsaa, at hiin anden Sag ikke vilde kunne endelig afgjøres her, forinden ogsaa nærværende Sag forelaa for os. Nu vil hiin Sag derimod kunne afgjøres her ved eneste Behandling — medmindre den da skulde gaae til et Fællesudvalg — førend denne Sag, der nu foreligger her til 1ste Behandling, kommer til at foreligge til 3die Behandling. Til denne sidste forekommer det mig imidlertid ogsaa, at alle de væsentlige og afgjørende Betragtninger, som jeg giver den ærede første Taler fuldkommen